

Kuressaare mees mängib vikatimehega pimesikku

Oliver Rand, Meie Maa 06.02.2007

Kuressaares elav Karl Kütt lasi juba 15 aastat tagasi valmis raiuda oma surmaaajaks 2004. aasta märkiva hauakivi, kuid püsib siiski senini elu ja tervise juures.

Kui Kuressaare külje all asuval Kudjape surnuaial ringi kõndida, võib sattuda hauakivile, millel kirjas: "Karl Kütt, Nikolai p. 1929–2004". "Lubasin küll 2004. aastal surra, kuid elan veel. Ju mind seal kõrgemal pool siis ei taheta veel vastu võtta," lausub Karl Kütt (77).

Saatuslik aasta viis nägemise

Ise Karl 1992. aastal valminud hauakivi juurde väga tihti ei satu, sest kuigi vikatimehe käest õnnestus tal 2004. aastal pääseda, võttis see aasta temalt nägemise.

"Arstid ütlevad, et nägemisest on säilinud ainult viis protsenti," ütleb Karl Kütt. "Kui lumi on maas ja päike paistab, ei näe ma midagi. Kui on sombusem päev, siis ma midagi ikka näen. Näiteks teie nägu ma praegu ei näe, kuid kuju on silme ees."

Kehv nägemine ei takista Karlil oma elamises vabalt liikumast ning kõrvalseisja ei pruugi tema nägemispuuet tähelegi panna. Kolm aastat tagasi tundis Karl end tõeliselt halvasti. Lisaks nägemise kaotusele vaevasid teda ka jalavalud. Meenutus II maailmasõja järgsest ajast, kui ta tankipolgus teenides kaaslaste ettevaatamatuse tõttu tankiruumikute alla jäi.

Kolm aastat tagasi septembris 75. sünnipäeva tähistanud mees tundis, et aeg teispoolsusesse minna on küps ning ehk õnnestub seal kohata oma pika-aegset kaasat Galinat, kes oli manalateed läinud juba 1979. aastal.

"Ma olin minekuks valmis, aga läks teisiti," sõnab Karl Kütt. Praegu ei oska ta midagi ette võtta ka hauaplaadiga, mis küll surnuaias juba paigas, aga tegelikkust ei peegelda. "Küll pojad vaatavad, kui minu aeg kätte tuleb," viitas Karl, kellel on kaks poega.

Saatust enam ei õrrita

Kehvast nägemisest hoolimata toimetab Karl Kütt oma eramajas üksinda. Seltsiks koer Mursi, kassid Toni ja Musja ning kanakarja kantseldav kukk Faraon.

"Mursi on mul isiklik kaitsja," iseloomustab Karl Kütt väikest agressiivset koeranähvitsat, kukk Faraon hoolitseb aga toidulaua mitmekesisuse eest. "Annan kukele käsu kätte, et ta neile antud sööki ka kanadega jagaks ja tema annab mulle pärast kanamune vastu," viskab Karl Kütt nalja.

Seltsiks on Karlile ka raadio, millest saab kuulata Vikerraadiot ning vene raadiojaama Majak. Teleri lülitab mees sisse vaid uudiste ning murdmaasuusaülekannete ajal. "Lembitu Kuuse on minu lemmik, kui tema räägib, siis pilti polegi vaja," teatab mees.

Karli käib tihti aitas Kuressaares elav poeg Artjom. Teine poeg elab Tallinnas ning ehkki on isa mitmel korral pealinna enda poole kutsunud, pole sellest asja saanud.

"Ei taha kuhugi minna, jään lõpuni siia," kinnitas mees. Saatusega ta enam mängida ei taha ja seetõttu pole plaaninud endale ka uut hauaplaati tellida. "Mis ma ikka saatust õrritan. Eks ta näitas mulle koha kätte, et inimene oma arvamuste ja mõtetega on maailmas ikka üks väike tegija."